

'T HUIS-ALTAAR

TEN DIENSTE VAN KERK EN KONINKRIJK

4e Jaargang Januari 1946 No. 7

Redactie: Ds. A. van der Most
Ned. Herv. Predikant
Nieuwe-Pekela

GROOTEN IN KERK EN KONINKRIJK.

Menno Jager — hij was letterlijk een groote in Kerk en Koninkrijk. Met z'n forsche gestalte won hij het van de meesten. Maar hij was ook een groote in Kerk en in Koninkrijk. Menno stond niet buiten de Kerk en buiten het Koninkrijk. Hij stond er midden in. Menno ontbrak niet dikwijls 's Zondags in de Kerk en ook in den arbeid van Gods Koninkrijk deed hij mee — trouw lid van de Jongemannenvereniging en van de groep van Jonge Lidmaten. Met Kerst en Paschen had hij ook zijn lijstje van zieken en ouderen, die hij blij maakte met het Kerst- en het Opstandingsevangelie. Wij zullen Menno Jager voortaan hebben te missen. Het was Woensdag 21 November, toen hij 's morgens met z'n compagnie uittrok voor veldoefeningen. In ons nieuwe leger wordt met scherp geschoten, omdat de oorlogsdagen van Mei '40 geleerd hadden, dat wie met losse flodders geoefend had te weinig dekking zocht. Hoe het verloop precies is geweest, laten we hier maar rusten. We weten alleen, dat Menno om half twaalf een paar maal geraakt is en meteen het tijdelijke voor het eeuwige moest wisselen. 's Avonds kwam het bericht met een courier uit Amersfoort. Een vriend-veldprediker bracht het me. Wat een slag voor dat groote gezin Jager, waar Menno de oudste was. En wat een slag voor zijn verloofde, die zoo veel van hem hield. 's Maandags werd de 28-jarige begraven. De rood, wit, blauwe vlag dekte z'n kist. De begrafenis was met militaire eer. Een 200 soldaten vergezelden hem op z'n laatste gang door het dorp, waar hij zoo menige voetstap had liggen. Ontroerend was de muziek van de trommels en van den pijper. Die ééne pijper met z'n klagend geluid deed me denken aan den rattenvanger van Hamel. Het sprookje leek me dien middag heelemaal niet onmogelijk. Met z'n monotone geluid bracht de pijper ons allemaal onder de ban van den dood. Achter de militairen volgde de familie, de burgerlijke autoriteiten, vrienden, bekenden, dorpsgenooten. Het was een kilometerlange stoet, die in de groote Hervormde Kerk ontbonden werd, waar ieder stil een plaats innam. Toen allen een zit- of staanplaatsje hadden gevonden, geleidde de eerste luitenant mij naar de preekstoel. Vóór de preekstoel stond Menno opgebaard. Onbewegelijk hadden kameraden de doodenwacht daar betrokken. Het orgel zette in, de schare zette in, maar het orgel bracht het tot een beter eind dan wij. Gelijk het gras is ons kortstondig leven, gelijk een bloem, die op het veld verheven, wel sierlijk pronkt, maar krachtloos is en teer; wanneer de wind zich over het veld laat hooren, dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat verloren. Men kent en vindt haar standplaats

zelfs niet meer. We lazen uit de Schrift het slot van Romeinen 8, waar Paulus zegt, dat niets ons zal scheiden van de liefde van Christus. Wij hebben het dien middag den grootten apostel nagestemd, dat zelfs de dood ons niet scheiden kan van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere. Het Kerkkoor zong nog een pas ingestudeerd lied: „Doodslaap wacht ons niet voor immer; eens wekt ons des Heeren stem; Zijn hereenden scheiden nimmer, Leven eeuwig eens met Hem”. Had het koor dit voor Menno moeten leeren? Samen zongen we nog „Blijf bij ons, Heer, want de avond is nabij”. En toen begon het lange défilé langs de baar, om afscheid te nemen. Menno's lichaam werd ter ruste gelegd op het nieuwe kerkhof, maar we hadden toch weer met de oude dood te doen. Zijn graf werd bedolven onder de bloemen, maar de dood liet zich dien middag niet verbloemen. Het vuurpeleton verbrak vreed de stilte. Het eerst sprak luitenant Timmer een goed woord, waaruit bleek dat de geest in ons nieuwe leger er een is van goede kameraadschap. De commandant van het vuurpeleton was nummer twee. Hij dankte Menno, dat zij beiden het Nederlandsche leger hadden mogen dienen, maar dankte bovenal God, dat zij samen ook tot de militia Christi mochten behooren. De veldprediker droeg het stoffelijk overschot over aan de familie van ons de groote dag der opstanding mocht afwachten. Toen volgden nog toespraken van onzen nieuwen, jongen burgemeester en van den heer Wever, als commandant van de Ondergrondse. Met het Onze Vader mocht ik deze begrafenis beëindigen — om in de reeds ingevallen duisternis de volgende doode te begraven. Zoo is nu eenmaal het leven. Het geeft meer begrafenis dan bruiloften. 's Avonds verlangde ik naar de rust van den nacht. Het was een moeilijke dag. Niet voor mij het allermoeilijkst, maar voor de familie Jager, voor vader, moeder en de vele broers en zusters. Moeilijk niet minder voor Bartha, zijn verloofde. En ook wel heel moeilijk voor dien jongeman, door wiens hand Menno was gevallen. Wij hebben hem dien middag niet vergeten. Het woord uit Psalm 39, waarbij de familie Jager troost gevonden had, was ook voor hem een stuk troost: „Ik ben verstomd, ik zal mijnen mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan”. Gij — het is geschreven met een groote „G”.

Het is God, Die eenmaal Menno gegeven heeft. Die nu weer genomen heeft en Wiens naam ook hierin geloofd moet worden naar het woord van Job I vers 21, dat op de rouwkaart stond geschreven.